

(a) regionem tertiam [*de regione prima*] ad sanctum Laurentium, regionem primam ad sanctum Paulum, regionem sextam vel septimam ad sanctum Petrum. (b) Sub bujus episcopatu venit relatio de Græcia ab Acacio Constantinopolitano episcopo, et affirmavit Petrum Alexandrinæ urbis Eutylianistam hæreticum, facta petitione ab Acacio episcopo, chirographo ejus constructa. Eodem tempore fuit Ecclesia prima, ^a hoc est, sedis apostolicæ executrix. Tunc Simplicius præsul hoc audiens, damnavit Petrum Alexandrinum, de quo Acacius innumerabilia crimina affirmabat : ita tamen, ut pœnitentiæ reservaret tempus. Eodem tempore rescripsit Timotheus

^a Cod. Luc., *hoc est prima sedes apostolica executrix.*

(a) Ex septem regionibus Urbis, Eruli qui Ecclesiæ catholicæ non communicabant, utpote quod Ariani essent, tres occupabant. Unde factum est quod Simplicius pontifex quatuor tantum regionibus pœnitentiarios, eosque hebdomadarios presbyteros posuerit. Ita Romanæ Ecclesiæ auctoritas atque majestas ef-

fusus, et Acacius, dicentes, quod etiam in morte Proteri catholici Petrus esset permixtus. Tunc archiepiscopus Simplicius dissimulans, nunquam rescripsit Acacio; sed damnavit Petrum, exspectans tempus pœnitentiæ. Hic fecit in ecclesia Romana scyphum aureum, pensantem libras 5, cauitharos argenteos ad beatum Petrum 16, pensantes singulos lib. 12. Hic fecit ordinationes in urbe Roma tres per mensem Decembrem et Februarium, presbyteros quinquaginta octo, diacones undecim, episcopos per diversa loca numero ^b triginta sex [82]. Hic sepultus est in basilica Beati Petri apostoli, vi nonas Martii, et cessavit episcopatus dies ^c 6.

^b Cod. Luc., LXXVIII.

^c Cod. Luc., VII.

B fulsit, quantumvis Occidentalis orbis Romani imperatores defecissent, barbarumque Ariani in Italia principatum obtinerent. SEV. BINUS.

(b) Harum rerum enarrationem prolixiorē vide in notis epistolarum. SEV. BINUS.

EPISTOLÆ SIMPLICII PAPÆ.

¹ EPISTOLA I.

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM [rectius HISPALENSEM] HISPALENSEM EPISCOPIUM.

De commissa illi vice sedis in omnibus Hispaniarum Ecclesiis. Hispalensem episcopum virum optimum sedis apostolicæ vicarium constituit.

Dilectissimo fratri Zenoni Simplicius.

Plurimorum relatu comperimus dilectionem tuam fervore Spiritus sancti ita te Ecclesiæ gubernatorem existere, ut naufragii detrimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus idcirco gloriantes iudiciis, congruum duximus vicaria sedis nostræ te auctoritate fulciri, cujus vigore munitus, apostolicæ institutionis decreta, vel sanctorum terminos Patrum, nullo modo transgredi permittas : quoniam digna honoris remuneratione cumulandus est per quem in his regionibus divinus crescere innotuit cultus. Deus te incolumem custodiat, frater carissime.

EPISTOLA II.

SIMPLICII PAPÆ AD JOANNEM RAVENNATEM EPISCOPIUM.

Reprehendit Joannem quod Gregorium adhibita vi episcopum ordinasset; cui ut Mutinensem Ecclesiam, nullam causam cum Joanne habiturus, gubernet, præcipit.

Simplicius episcopus Joanni episcopo Ravennati.

Si quis esset intuitus ecclesiasticæ disciplinæ, vel si quid apud te sacerdotalis modestiæ teneretur,

^a Cod. Luc., *gestum.*

¹ Hæc epistola magnum et vigilantissimum Simplicii papæ studium ostendit, quod sub gladio Eru-
lorum existens, non præterniserit sollicitudinem exter-
narum Ecclesiarum, quæ longius posite, sub Go-
thica servitute gemebant. Observandum quod, sicut
hoc loco Zenonem Hispalensem Ecclesiarum Hispa-

nunquam plectibiles perpetrarentur excessus : a qui-
bus si nullo te paternarum regularum poteras conti-
nere præcepto, saltem sanctæ memoriæ prædecesso-
ris tui fueras revocandus exemplo. Qui cum minus deli-
quisset faciendo presbyterum invitum, senserat tamen
dignum pro tali usurpatione iudicium. Ubi ista didicisti,
que in fratrem et coepiscopum nostrum Gregorium non electione, sed
invidia perpetrasti, quem inexcusabili violentia pertrahi ad te
passus es, atque vexari, ut ei honorem tantum non per animi tranquillitatem,
sed per amentiam (sicut dicendum est) irrogares? Neque enim talia
potuissent fieri sanitate consilii. Nolumus exaggerare quod ^a dignum est,
ne cogamur iudicare quod dignum. Nam privilegium meretur
amittere qui permissa sibi abutitur potestate. Sed una nos ratio
facit esse sententiæ mollioris, quam maluimus te, fratre et
coepiscopo nostro Projecto referente, cognoscere, non nostris
litteris propter opprobrium publicare. Nam scandalum, cujus auctor
cognosceris, ita moderatio nostra comescuit, ut frater et
coepiscopus meus Gregorius (quem non provectum constat esse,
sed pulsum) nullam causam (sicut petiit) tecum habiturus,
Mutinensem gubernet Ecclesiam, et contubernium spiritale [*speciale*],
quod sortiri non oportebat invitum, non recuset amplecti.
Cui si quid negotii forsitan emerit, nostrum ^b ex [*ab*] eo vel
contra eum petatur examen.

^b Cod. Luc., *ab eo.*

nicarum vicarium constituit, ita alibi Acacio Constantinopolitano in Orientalibus Ecclesiis moderandis vices suas delegaverit. Idque factum ideo ut is cui totius Ecclesiæ cura a Deo comissa fuit, nulla in re officio suo defuisse videretur. SEV. BINUS.

Necessitatibus etiam, quas (faciente te) compellitur sustinere, hac definitione ^a consulemus, ut refuso prædio, quod ante annum ^b sibi datum esse commemorat, atque ad Ecclesiam Ravennatem reverso, possessio in Bononiensi triginta solidorum reddituum [reditus] liberorum sine dubitatione tradatur in diem scilicet vitæ ejus, salvo proprietatis jure Ravennatis Ecclesiæ, ad quam post prædicti obitum revertetur. Quod si non fuerit nostris paritum constitutis, quid post transgressionem maneat contumacem, ipse perpendis. Denuntiamus autem, quod si post hac quidquam tale præsumpseris, et aliquem seu episcopum seu presbyterum, seu diaconum, invitum facere forte credideris, ordinationes tibi Ravennatis Ecclesiæ vel Æmiliensis noveris auferendas. Data ^c tertio calendæ Junii (anno Domini 482), Severino viro clarissimo consule.

EPISTOLA III

SIMPLICII PAPÆ AD FLORENTIUM, EQUITIUM ET SEVERUM EPISCOPOS.

Gaudentius Aufiniensis episcopus, ob illicitas ordinationes factas, munere sacerdotali et triplici parte reddituum ecclesie privatur.

Simplicius episcopus, Florentio, Equitio et Severo episcopis.

Relatio nos vestræ dilectionis instruxit, et gestorum series plenius intimavit, Gaudentium Aufiniensis [Burch., *Offiniensis*] Ecclesiæ sacerdotem, contra statuta canonum ac nostra præcepta, ordinationes illicitas perpetrasse, quarum illi totam penitus auferri præcipimus potestatem. Scripsimus enim ad Severum fratrem et cœpiscopum nostrum, ut (si necesse fuerit) ipse in supradicta Ecclesia, consideratis Patrum regnulis, hoc fungatur officio, quo ille abusus esse convictus est: ita ut hi qui illicite ab eodem sunt proveci, ab ecclesiasticis ministeriis sint remoti. Simul etiam de redditibus Ecclesiæ vel oblatione fidelium, quid deceat nescienti, nihil licere permittat, sed sola ei ex his quarta [una] portio remittatur. Duæ ecclesiasticis fabricis, et erogationi peregrinorum et pauperum profuturæ, ab Onagro [a *Bonagro*] presbytero sub periculo sui ordinis ministrentur; ^d ultima inter se clericis pro singulorum meritis dividatur. At vero ministeria ecclesiæ quæ alienata comperimus, reparare præsumptor, D

^a Cod. Luc. ita et prima manu; sed altera æque antiqua emendat: *consulimus*.

^b Cod. Luc., *ibi*.

^c Cod. Luc., *quarto calendæ Junii*.

¹ Et Basilisco, non Zenoni scriptam a Simplicio hanc epistolam probat Pagius ad an. Ch. 476, n. 11 et seqq.

² Cum Simplicius ea fidelissima relatione monachorum Constantinopolitanæ Ecclesiæ accepisset Timotheum Ælurum, scelestissimum Alexandrinæ Ecclesiæ invasorem, non solum ab exilio solutum fuisse, sed etiam libere Constantinopoli morari, ibique vires omnes pro hæresi propaganda insumere, hanc epistolam ad Zenonem Augustum, cujus patrocinio ipse clanculo fovebatur, scripsit: adjungit patentem ad Acacium episcopum scriptam hac de re

A prædicti fratris compellatur instantia, ^e cui etiam hoc specialiter præcipimus imminere, ut tres illas portiones, quas per triennium dicitur sibi tantummodo vindicasse, restituat. Data decimo tertio (xiv) calendarum Decembrium (anno Domini 475), post consulatum Leonis Augusti.

EPISTOLA IV

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM.

Rogat ut Timotheum Ælurum, qui Alexandrinam sedem iterum occupare, et clam Constantinopoli suas hæreses disseminare conabatur, regia potestate colibeat.

Zenoni Augusto [Basilisco in cod. Virdunensi ¹]
Simplicius episcopus.

Cuperem quidem, quantum ad meæ spectat devotionis arbitrium, qua principes Christianos jugi veneratione suscipio, debita pietati vestræ continuis officia deferre colloquii. Sed cum ad hujus intentionis augmentum etiam sacræ cura religionis accedat, ratio mihi negotii potioris incumbit, ut simul honorificentiam vobis prona mente persolvam, et causas fideliter insinuem: quia me ad utramque vel dicata trahit clementiæ vestræ semper affectio, vel respectus ordinis mei et apostolici moderaminis sollicitudo compellit.

Functus igitur, gloriosissime ac clementissime filii imperator Auguste, munere salutandi, quæ in Ecclesiis Orientis per hæreticorum latrocinia recidiva rursus dicuntur scandala concitari, nec debeo silere, nec possum. Nam sicut in meam notitiam ferventium pro fide catholica detulerunt scripta ² monachorum, comperi Timotheum parricidam, qui Ægyptiacæ pridem vastator Ecclesiæ in morem Cain (ut lectio divina [Gen. iv] testatur) ejectus a facie Dei, hoc est, ab Ecclesiæ dignitate seclusus, et jam per deserta vagus, sceleratæ conscientiæ diu tormenta passurus, in exilium proprii erroris abductus est, resumptis pristini furoris incendiis conflasse nihilominus agmina perditorum, et Alexandrinæ urbis Ecclesiam, quam sacerdotali prius sanguine cruentavit, ipsum denuo nunc cruentum depulsione legitimi pervasisse pontificis: ut cui illa relegationis humilias injicere debuere ex iis quæ impie gesserat, aculeum pœnitendi, nutriendi potius otia tri-

^d Cod. Luc., *ultimam clerici... dividant*.

^e Manus æque antiqua in margine addit hæc verba in textum ad locum a me signatum revocanda: *et quæ abstulit restituere cogatur, cui, etc.*

epistolam, eidem Zenoni offerendam, ea quidem intentione, ne in transversum ab hæreticis penitus ageretur. Et quantum uni imperatori omnis mali origo tribui deberet, utpote qui sacrilegum invasorem Ecclesiæ ab exilio cum honore revocasset, tamen ipsi culpam ascribere prudentissime dissimulat, ut ad pœnitentiam agendam commotum, faciat patrati sceleris destructorem.

In consularem notam inendum irrepsit: nam loco *Armati*, qui hoc anno, prout emendatioribus fasti testantur, cum Basilisco consulatum agebat, positum est nomen Augusti. SEV. BINIUS.

buisse videatur atrocioris insanie : quo procul dubio Cain ipso longe detestabilior approbatur. Ille siquidem a perpetrato semel facinore damnatus abstinuit, hic profecti ad crimina majora post pœnam.

Nec eo tamen scelerum fine contentus, Constantinopolitanam insuper urbem, recti semper dogmatis amore flagrantem (ne quid intemperatum populator humanæ salutis omitteret) fertur audacter ingressus, et a suæ consortibus pravitatis libenter audisse soli Christo debitam vocem, qua plane non in nomine Domini venire benedictus, sed divini culminis usurpator evidenter est monstratus Antichristus : qui cum etiam a communione catholica tam laudabiliter esset exclusus, per quorundam privatas domos, respersis humano sanguine manibus, non divina sacrificia, sed sacrilegia celebrasse memoratur, in quo utique non est ejus firmata susceptio, sed consciorum divulgata proditio, cum eodem de illa iniquitatis sede, nisi respiciant, omnimode casuros, quam sicut diabolus pater ejus, Altissimo similem se faciens, æternum sibi perfidus construere non desinit ad ruinam.

Hæc, venerabilis imperator, cum horreat animus vel a tanto gladiatore fuisse tentata, maximo tamen (fateor) stupore detineor, sub vestræ pietatis aspectibus potuisse committi. Quis enim devotam semper Deo clementiæ vestræ mentem, et orthodoxis deditam regulis, aut ignoret, aut ambigat? quippe qui supernæ dispositione providentiæ, sicut pro utilitate publica augustæ memoriæ Marciani pariter et Leonis eruditi virtutibus, sic eorum sitis etiam ad catholicam veritatem sensibus instituti : nec cuiquam omnino sit dubium, pietatem tuam illorum esse fidei sequacem, quorum es successor imperii. Quæ cum de vestræ tranquillitatis animo certa ab omnibus teneantur et fixa, absit ut temporibus vestris divini culus integritas, et antiquius roborata fidei catholicæ putetur interpellanda sinceritas.

Respicite, quæso, ad divina beneficia; et quæ sint vobis collata perpendite; atque ut hæc prospera valeant permanere, propitiandum esse censete auctorem muneris, non lædendum. Inter quaslibet enim occupationes publicas a religioso principe magnopere procurandum est, quod ejus protegit principatum : et præferenda cunctis rebus est cœlestis observantiæ rectitudo, sine qua recte nulla consistunt. Suppetunt affatim clementiæ tuæ (si in palatii sui requiri mandet archivis) cum nostrorum coeuentia definitione majorum documenta copiosa. Neque enim conscientiam vestram latere credendum est, quæ per cunctas provincias Orientis ex imperii vestri arce diffusa sunt : illa scilicet quæ vel ad augustæ memoriæ Marciani, nihilominus et Leonis, vel ad Chalcedonensis concilii beatæ recordationis prædecessor meus Leo consultata direxit : quibus ita plene atque dilucide sacramentum dominicæ incarnationis exposuit, ut non modo catholicis, sed ne Christianus quidem valeat nuncupari, quisquis illic et redemptio- nis suæ causas non evidenter agnoscat.

Certe ut facilis vobis necessaria non desit instructio, earundem exemplaria litterarum ad fratrem et coepiscopum nostrum Acacium nisi vestris sensibus, offerenda. Hæc igitur pietas tua si recensere dignetur, vel quæ totius Orientis episcopi de hujus prædicationis consensione rescripserint, aspiciet profecto examinata diligenter, et veraciter promulgata, atque ideo pestiferæ falsitatis ambagibus nequaquam debere pulsari. Quia revera quæ de Scripturarum fonte purissimo sincera perspicuaque manarunt, nullis agitari nebulosæ versutiæ poterunt argumentis. Perstat enim in successoribus suis hæc et eadem apostolicæ norma doctrinæ; cui Dominus totius curam ovillis injunxit, cui se usque ad finem sæculi minime defuturam, cui portas inferi nunquam prevalituras esse promisit; cujus sententia quæ ligarentur in terris, solvi testatus est non posse nec in cœlo (*Matth. xvi*).

Quapropter clementiam vestram, cui mea vice propensus frater et coepiscopus meus Acacius supplicabit, precor atque obsecro, ut imitatores facti tantorum et talium prædecessorum, nefandæ præsumptionis operarios catholico pectore respicientes, regia censeatis potestate cohiberi. *Quisquis aliud (sicut prædixit Apostolus) præterquam quod accepimus, seminare molitur, anathema sit (Galat. i)*. Nullus ad aures vestras perniciosis mentibus subrependi (*Al. subripiendi*) pandatur accessus : nulla retractandi quidpiam de veteribus constitutis fiducia concedatur. Quia (sicut sæpius iterandum est) quod apostolicis manibus cum Ecclesiæ universalis assensu acie meruit evangelistæ factis ascindendi, vigorem sumere non potest renascendi : nec in dominicæ vitis fructivam (*fructiferam*) valet redire propaginem, quod igni deputatum constat æterno.

Si hæresum denique machinamenta cunciarum ecclesiasticis prostrata decretis nunquam sinuntur oppugnatione elisa reparari certamina : ante omnia autem quæso, ut beati Marci evangelistæ sedes (*Alexandrinam loquor Ecclesiam*) a cruentissimi prædionis incubatione liberata, catholico reformetur antititi, libertatemque suam pariter recipiat et quietem. At vero impius parricida, qui divinis simul est reus legibus et humanis, reductus eodem quo jure fuerat ante detrusus, ab innocentium nece retrahatur animarum; procul a regno pietatis vestræ funesti capitis venena discedant : quæ quoniam salutiferæ prædicationis auribus obturatis, medicamentis verba capere nequiverunt, ab humani conventus abducta pernicie, in virulentia suæ congrua solitudine contabescant : quo magis B. Petri apostoli voce, qualiscunque sedis ejus minister, obtestor, ut inimicos antiquæ fidei non sinas impune grassari, qui vestros optatis habere subjectos; ut veræ confessionis pacem cunctas Domini servare decernatis Ecclesias, qui orbem vestri imperii desideratis tenere pacatum; et unicam spem salutis, quæ genus hominum ad regna cœlestia vitamque perducit æternam, nulla patiamini parte violari, qui placatum Deum vel regno vestro

enpitis, vel salutis. Data quarto idus ¹ Januarias A (anno Chr. 476), Basilisco Augusto [*Armato coss.*] consule.

¹ EPISTOLA V.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Scribit Acacio, ut omni conatu obsistat Timotheo ne concilium universale, quod ille apud imperatorem agebat, habeatur.

Simplicius papa Acacio episcopo Constantino-
politano.

Quantum presbyterorum et ex diversis monasteriis Domino servientium monachorum relatione patefactum est, Ecclesiam Domini rursus diabolus inquitat; ita ut excluso Alexandrino sacerdote, hæreticus, atque ab universitate damnatus, eundem locum de quo palus fuerat occupasse dicatur; insuper, quibusdam faventibus, Constantinopolim ausum fuisse contendere, ut civitas Christianorum principum circa fidei catholicæ veritatem devotione præcellens, et Christiana plebs in defensione religionis attenta, hæreticorum pravitate, quæ jam fuerat sopita, turbetur. Sed misericordia Dei, cujus est causa, non defuit, ut Timotheus, qui ab universali Ecclesia sacerdotalibus sententiis et imperialibus constitutis juste fuerat segregatus [*Al. jure est segregatus*], ad Ecclesiam tuæ dilectionis, vel ad fidelium domorum limina non permitteretur accedere. Quem conventus novos pro se didicimus comminari, resolvi existimantem quod de se universalis decrevit auctoritas. Unde quia sanctæ memoriæ prædecessorum nostrorum existente doctrina, contra quam nefas est disputare, quisquis C recte sapere videtur, novis assertionibus non indiget edoceri, sed plana atque perfecta sunt omnia quibus potest vel deceptus ab hæreticis erudiri, vel in vinea Domini plantandus institui, implorata fide clementissimi principis vocem faciendæ synodi fac respui, nec sit apud aures imperatoris Christiani pigra suggestio; quia salus ejus et regni ipsius Christus est fortitudo.

Ergo cum prædictis presbyteris ac monachis oportune pietati ejus nostro quoque nomine supplicat, et legationem hanc pro nobis quoque clementiæ ipsius, ne quid subrepatur [*Al. subripiatur*], insinuat: omnium pariter precibus instruat, ne per occupationes publicas quieti ecclesiasticæ aliquas inimicus moliat: insidias: integritati suæ Alexandrinam reddi præstet Ecclesiam, et beati Marci evangelistæ sede hostem parricidamque propellat; et qualiter catholicæ fidei teneatur integritas, in penetrabilibus aulae suæ dignanter inquirat: quæ ne aliqua forsitan fidei æmulatorum fraude vitentur, licet in ecclesiæ tuæ possint scriniis inveniri, tamen exemplaria misimus, quæ pietati ipsius præparabis [*Al. properabis*] offerri.

¹ Legendum: IV nonas Jun., sicut et in sequenti: v idus Jun., et in septima: III id Jun., ut suspicabatur Bollandus ad diem 2 mensis Martii, ubi de S. Simplicio agit. Vide Pagium ad an. Ch. 476, n. 14.

² Hæc est illa epistola ad Acacium scripta quam pontifex patentem et nondum obsignatam cum præcedente epistola misit ad imperatorem illo fine et ar-

Nota namque et omnibus illis potestatibus celebrata, quæ sanctæ memoriæ prædecessor meus Leo ad consultationem augustæ recordationis Leonis scripserit, et quam veneranter accepta sint, recognoscant: appareat sic (ut confidimus) ejus imitator fidei, cujus, propitiante Deo, dignior est successor imperii; sibi scriptum æstimet, quidquid ante se principibus pia est traditum lectione. Illa est namque perennitas, regni que per seriem propaganda posteritas, si in successore reperitur, quod a prædecessore descendit.

Hortor ergo, frater carissime, ut modis omnibus faciendæ synodi perversorum conatibus resistatur; quæ non alias semper indicta est, nisi cum aliquid in pravis sensibus novum, aut in assertionem dogmatum emersit ambiguum: ut in commune tractantibus, si quæ esset obscuritas, sacerdotalis deliberationis illuminaret auctoritas: sicut primum Arii, ac deinde Nestorii, postremum Dioscori atque Eutychetis fieri coegit impietas. Et (quod misericordia Christi Dei nostri salvatoris avertat!) intinandum est abominabile esse contra sententias totius orbis Domini sacerdotum et principum utriusque rectorum, damnatos reos restituere, reduci exules, relegatos in causa nefariæ conjunctionis absolvi. Itaque (quod sæpe repetendum est) hæc omnia clementissimis auribus suppliciter intimato. Veniet procul dubio Deus in adiutorium vestrum, in cujus manu cor regis esse retinens constitutum potestatis suæ nesciat [*Al. nescit*] aliunde principium. Data quinto idus Januarii [*Al. v. cal. Februarias*].

¹ EPISTOLA VI.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Commendat Acacium quod Timotheo Elwo nulla ecclesia Constantinopoli patuerit, hortaturque eundem ut imperatorem moneat ne Chalcedonensis concilii statuta violari permittat.

Simplicius episcopus Acacio episcopo Constantinopolitano.

Cum filii nostri illustri vir Latinus patricius et spectabilis Maducius pro legatione publica mitterentur, negligere non potuimus quod omni intentione curamus. Proxime namque cum presbyterorum et monachorum de Timotheo olim ab universali Ecclesia separato querela venisset, tam Christianissime principi quam dilectioni tuæ scripsimus, ut modis omnibus resistere quid hæreticorum contra Chalcedonense concilium moliat, audacia, frater carissime; et dilectionis tuæ laudando constantiam, multum nobis, imo ipsi Domino placere memoravimus, quod damnatum hominem non solum fidei, sed etiam parricidii causa, nullam Constantinopoli ecclesiam introire permiseris. Quod nunc iterum commoneamus

gumento quo supra dixi. SEV. BINUS

¹ Hanc epistolam aliasque nonnullas ejusdem argumenti, occasione publicæ legationis quam misit Odoacer ad Zenonem, Acacio scripsit. Ex Vaticano codice acceptam, primumque tomo I Epistolarum Romanorum pontificum excusam, huc transtulimus cum sequentibus. SEV. BINUS.

ut cum ad dilectionem tuam eadem scripta pervenerint, imo etiam donec veniant, apud Christianissimum principem etiam nostro nomine agere suppliciter atque insinuare non desinas, ut quæ toties et bene statuta sunt, nulla obreptione violentur: quia regni ejus certum et singulare est firmamentum, vero atque æterno regi congregatorum in causa fidei divino spiritu sacerdotum illæsum conservare concilium.

EPISTOLA VII.

SIMPLICII PAPÆ AD PRESBYTEROS ET ARCHIMANDRITAS
CONSTANTINOPOLITANOS.

Clericorum ac monachorum Constantinopoli degentium fidei constantiam commendat, cum Timotheum ad communionem non admisserint; illumque, ut sæpe damnatum, ostendit non audiendum.

Simplicius episcopus presbyteris et archimandriis apud Constantinopolim constitutis.

Per filium nostrum laudabilem virum Epiphanium litteris vestræ dilectionis serius quam voluistis accepistis, magno sumus dolore permoti, quod illic intra Ecclesiam Dei scandalorum rec diva nascuntur incendia; ubi totius [Al. toties] auctoritate apostolica sedis, et sententia synodi universalis extincta sunt. Cui namque in toto terrarum orbe cum perversitate dogmatum nefandorum Nestorii, Eutychetis, Dioscorique damnatio; cui Timothei rursus Alexandrinæ Ecclesiæ pervasoris non est nota dejectio? Testis est antehic Ephesinum, testis est recens Chalcedonense concilium, quod quisquis desiderat retractari, in numero fidelium pronuntiat se non haberi; cum prædictorum talis impietas auctoribus et principibus Christianis, non solum ab Ecclesiæ corpore, verum a cœtu omnium exiliis segregata diversis, unitæ sententiæ damnatione percussa est. De quorum nihil est nunc errore dicendum; quia post traditionem tantorum Domini sacerdotum, qui longe ante nos in universa mundi parte has quoque hæreses evicerunt, beatæ recordationis prædecessor noster Leo multiplici sermone doctrinæ, quid catholica veritatis sequatur integritas, quid detestetur, asseruit. Hac eruditione fundata, non contentione opus est, ut adhuc tanquam de dubiis judicetur. Sed sicut dilectionem vestram gaudemus facere, firmis contra dejectos state vestigiis: nec vos adversarius terreat, aut tardam putetis desper venire victoriam. Cadere didicit qui resultat. Breviter hæc ad consultationem, imo etiam consolationem vestræ scripsimus caritati; volentes aliquos, quemadmodum cupitis, pro causæ

Cum Zeno imperator scelestissimum Timotheum ab exilio quo illum Leo imperator multaverat, posthabitis omnium catholicorum votis, spretisque sanctissimi pontificis Leonis piis admonitionibus, revocasset, et contra ipsum Christum Dominum in urbem introduxisset, accidit justo Dei iudicio, ut Basiliscus flagellum Dei et virga furoris Domini ad Zenonem puniendum, imperium invaserit, eoque in exilium, unde execrandum hæreticum revocaverat, fugato, illud anno uno et sex mensibus tenuerit. Quibus evolutis, Zeno per huiusmodi vexationem nonnihil melior redditus, precibus et intercessione

necessitate dirigere, nisi ad omnem plenitudinem, non jam defendendæ, quæ solidæ [forte *solide*] jacta est, fidei, sed repellendis hæreticis atque damnatis illa sufficerent, quæ etiam ad sanctæ memoriæ Flaviani, atque ad sanctam Chalcedonensem synodum, vel ad augustæ recordationis Marcianum ac Leonem, beatæ memoriæ antecessorem meum scripti se retinetis, atque totius Orientis episcopi scriptis ad principem tunc Leonem propriis intumunt. Unde insolubile esse non dubium est, quod vel ante decreverunt in unum convenientes tot Domini sacerdotes, vel quod singuli per suas Ecclesias constituti, eadem nihilominus sentientes, diversis quid vocibus, sed una mente dixerunt, damnantes eorum execrabiliū auctores pariter et sequaces. Quapropter inter tot formas, quæ erectæ sunt, prædicandi, non assertionem nova, sed constantiam nitendum est. Jam probatum est, quid (Domino vos juvante) profecerint labores vestri, Deo placitus fructus ostendit, quando ejus domum vos obsistentibus latroni introire non licuit, qui nonnullis occurrentibus sibi, latentes adhuc forsitan sui similes publicavit, non enim junguntur bona pessimis, recta perversis; nec possunt salutaria coire cum noxiis: quia luci communitio nulla cum tenebris, nec infideli portio cum fidei. Unde necessario damnatorum comitantur exitum, qui talium delegere consortium; nisi forte resipiscentibus animis, et maxime qui nuper decepti sunt, videntes in quæ abrupta sunt ducti, ad splendorem veræ fidei discussa conferant se nube mendacii. Quod apostolice sedis pietate ut provenire possit optamus, quia vitam in Domini voluntatem cognoscimus, ad christianissimum quoque principem, vel ad fratrem et coepiscopum nostrum Acacium competentia simul scripta direximus, cujus accusandum silentium non putamus, quia scientes fidem probatissimi sacerdotis, certum tenemus suum non esse quod tacuit. Ut autem plenius dilectio vestra cognoscat nostrarum, quas ad Christianissimum principem misimus, seriem litterarum, exemplaria, internuntio quem misistis releunte, direximus. Data III idus Januarii, consule suprascripto.

EPISTOLA VIII

SIMPLICII AD ZENONEM IMPERATOREM.

Gratulatur ei de recuperato imperio, hortaturque ut Alexandrinum episcopum sedi suæ restituat, et Leonis, et Chalcedonensis concilii decreta servari faciat.

Simplicius episcopus Zenoni Augusto.

Inter opera divinæ providentiæ, quæ pia semper

sanctæ protomartyris Theclæ, devicto tyranno ad fasces imperii rediit, scriptaque statim ad pontificem Simplicium epistola, or hodoxæ fidei catholicæ professionem integerrimam edidit. Quam cum pontifex magno cum gaudio accepisset, hanc illi gratulatoriam epistolam reddidit, qua de recuperato per Dei gratiam imperio ei congratulatur, et ut, amoto violento invasore Timotheo, verum Alexandrinæ Ecclesiæ antistitem exulante[m] sedi suæ restituat, hortatur. Invasor sedis, cognito zelo imperatoris, non expectans sententiam iudicis, optavit tibi mortem, inquit Liberatus capite decimo sexto, et istud perse-

et justa sunt, nostris quoque temporibus eloqui potentias Domini vix qualibet humana lingua sufficiat. Quis etenim valeat vel cogitatione complecti, vel voce depromere, quod in ipso utriusque rei laborantis articulo et votis publicis religionis sanctæ reddidit vos quieti, nisi quod tanti consideratione miraculi clamandum est cum propheta: *Hæc est mutatio dexteræ excelsi (Psal. lxxvi)*, quæ exaltantes semetipsos potenter humiliat, et humiliantes se clementer exultat? In quibus etiam si dispensationis supernæ sagacius mensura libretur, profecto evidenter apparet, ideo perfidorum irrepsisse perniciem, ut fides clementiæ tuæ etiam inter adversa probaretur; quantoque magis rebus urgeri crederetur infestis, tanto clarius vestra magnanimitas immineret: atque ob hoc mansuetudinis vestræ de Constantinopolitana urbe provenisse discessum, ut universorum desideris expetiti, gloria majore rediretis; ut ex contrariorum periculis, quod in vobis esset cunctis utile nosceretur. Davidicæ nimirum illius virtutis exemplo, qua singulari patientia cedens paululum furoribus parricidæ, continuo victoriam populorum precibus imploratus præstantiore fastigio est reversus in regnum. Lætare igitur, venerabilis imperator, eos fuisse tuos hostes qui exstiterunt Divinitatis inimici; atque gaude cum Ecclesia laborasse, et cum fidei catholicæ libertate imperium restitutum, atque ut in omnibus doceas causam tibi cum Deo esse communem, cujus ope viriliter fretus insiste; ut per quem publicos incubatores subegit, Ecclesiæ quoque depellat tyrannos. Sicut enim pietas vestra merito recteque confidit, illo nos tempore nihil aliud Deum nostrum suppliciter implorasse, quam ut nobis Romani imperii præsules quales nunc loquimur, redderentur; ita expectari cernis, ut hujusmodi vos esse ipsorum actuum qualitate monstretis. Respicite, quæso, augustæ memoriæ Marciani atque Leonis omni mundo conspicuam catholicam devotione constantiam; et salubri consideratione perpendite, cum in eodem loco stare nequiverint qui ab eorum rectitudine deviarunt, successorem regni potestatis legitimum, ac divinitus attributum eum fore sine dubio, qui illorum fidei perstiterit imitator. Debes, gloriosissime et clementissime filii imperator, augustæ memoriæ tantorum virorum taliumque reverentiam, debes vices muneribus Dei. Ille te ad istorum reduxit imperium: tu Deo istis similem redde famulatum. Et quia hæc beato Apostolo docente nos Petro me nuper humilitate prædicante, refutata sunt, a casuris, Deo fautore, proficiant in regni soliditate mansuris. Equidem litteris quas vestra clementia destinavit, pignus immensum venerandæ religiosiatis accipiens, et ingenti gratulatione respiro, et omnino non ambigo mentem vestram in rebus divinis gestu-

* In cod. vetustiss. Frisingensi sæc., ut alibi annotavi, VIII, hæc epistola ita enuntiatur: *Incip. exemplum epistolæ quem (sic) misit Acacius ad sanctæ*

veranter orans, ab humana vita hausto veneno solutus est. Ita in semetipsum justo Dei judicio vindex scele-

ram longe potiora quam cupio: sed mei memor officii, in hanc partem clementiam tuam ideo prolixiore hortor alloquio, quia imperii tui pariter et salutis affectu, illis te causi inhærere semper exopto, quibus solis et præsentis regni stabilitas custoditur: et æterni gloria comparatur. Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funesto quam ab hæretico pervasore clementiæ vestræ dispositionibus liberatam, catholico ac legitimo restitui censeatis antistiti; eisque etiam quos temeritate diabolica diversis ecclesiis ordinasse perhibetur ejectionis, rectæ fidei subrogari constituatis episcopos: ut sicut rempublicam vestram a tyrannica dominatione purgastis, ita ubique Ecclesiam Dei ab hæreticorum atrociniis atque contagiis exuatis; nec id potius prævalere patiamini, quod iniquitas temporum, et eos quos non solum vestro imperio, sed et in Deum quoque rebellis spiritus concitavit; quam quod tot tantique pontifices, et cum egregiis orthodoxis, ac pontificibus universalis Ecclesiæ decrevit assensus. Chalcedonensis synodi constituta, vel ea quæ beatæ memoriæ prædecessor meus Leo apostolica eruditione perdocuit, intemera vigere jubeatis; quia nec ullo modo retractari potest quod illorum definitione scriptum est, nec ullatenus recipi totiens uno undique ore damnatus. Ipsa est quippe, sicut experti estis, catholica fides, quæ potentes de sede læsa deposuit, et exaltandos humiles cunctis servavit. Quare satis agendum est pietati tuæ, ut qui hujus tibi auctor est doni, sit ipse etiam propagator. **C** Data octavo [al. septimo] idus Octobris (anno Chr. 477) post consulatum Basilisci et Armatii.

EPISTOLA

ACACII AD SIMPLICIUM PAPAM^a.

Simplicium de Alexandrinæ Ecclesiæ statu certiores facit, scribens ob Timothei hæretici mortem, Petri Moggi ejusdem Ecclesiæ perturbatoris fugam, pacem Ecclesiæ redditam esse, ac Timotheum suæ sedi restitutum.

Domino beatissimo sancto patri archiepiscopo [patriarchæ episcopo] Simplicio Acacius.

Sollicitudinem omnium Ecclesiarum, secundum Apostolum (II Cor. xi), circumferentes, nos indesinenter hortamini, quamvis sponte vigilantes ac præcurrentes: sed vos divinum zelum solito [divino zelo sollicitos] demonstratis, statum Alexandrinæ Ecclesiæ certius requirentes; ut pro perenni canonibus suscipiatis laborem, piissimo stillantes sudore pro his, sicut semper est approbatum. Sed Christus Dominus noster, qui diligentibus se in bonum cooperatur (Rom. viii), nostris cogitationibus insidens, et unam nobis in his mentem atque eandem pro gloria sua esse cognoscens, omnem victoriam ipse perfecit, consortes nos cum tranquillissimo principe faciens,

memoriæ Simplicium papam Romanæ urbis, ubi damnatum retulit Petrum Alexandrinum.

rum suorum insurrexit, cui imperatores qui præcesserunt inique admodum ignoverant. Sev. Binius.

et Timotheum quidem decessorem, spirantem procellas, et ecclesiasticam tranquillitatem (sicut apparuit) conturbantem, vitæ subduxit humanæ, dicens ei: *Tace et obmutescere* (*Marc. iv*). Petrum quoque, qui ab Alexandria more similiter [*similis*] procellæ surrexerat, dissipavit, atque in æternam fugam (sancto Spiritu flante) convertit, unum et ipsum de his qui olim fuerant damnati. Sicut enim in nostris archivis [*conclitiis*] inventum est, et de vestris scribiis [*strenue*], si dignamini requirere, poteritis agnoscere quæ in tempore de eodem subsequa, ab Alexandrino episcopo Romam ad alterutrum sint relata. Qui Petrus noctis existens filius, et operum diei lucentium alienus apparens, omnino tenebras ad latrocinium peragendum congruas, earum cooperator inveniens media nocte, adhuc jacente cadavere illius qui paternos canones subverterat, insepulto, subrepsit in sedem [*surrupuit sedem*], sicut ipse arbitratus est, uno et solo præsentem, et eo qui consors illius insistebat insanæ, ita ut propter hoc majoribus suppliciis subderetur: nec quod sperabat effectum est. Sed ille quidem de se ex parte vel minima iudicans, nusquam penitus omnino comparuit. Timotheus autem paternorum canonum custos, qui Davidicæ mansuetudinis exemplo subditur, et usque in finem patiens, atque potestati propriæ restitutus a Christo, propriæ sedis honore lætatur: et spiritalium filiorum voces accipiens, gratiam curationis expectat multiplicato in se honore a Christo principe sacerdotum: propter quem et tolerantia coronam sibi merito religavit. Attentius igitur oret vestra beatitudo et pro Christianissimo imperatore, et pro nobis ipsis. Nihil enim prætermittitur eorum quæ ad custodiam ecclesiasticæ respiciunt disciplinæ. Universam fraternitatem quæ vobiscum est in Christo, et ego et qui mecum sunt, salutamus. *Et alia manu*. In Domino conserveris, sanctissime et beatissime pater [*ora pro nobis, justissime pater*].

EPISTOLA IX.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Gratulatur Timotheum Alexandriæ episcopum catholicam suam Ecclesiam fuisse restitutum.

Simplicius episcopus Acacii episcopo Constantino-politano.

Quam sit efficax supplicantium Domino per-eve-rantia sacerdotum, et quam jucundo gratuletur affectu, studium quod defensionis fidei sinceris mentibus exhibetur, litteris tuæ dilectionis agnoscitur, quando post tanta certamina, quibus Dei misericordia in causa propriæ religionis famulos et ministros sue constituens potestati, probatissimos sibi fecit esse victores, siquidem Alexandria Ecclesia divino tandem iudicio liberata, in consortium communium nos advocans gaudiorum, eum qui ab hæretico fugatus fuerat, ad ejus sedem rediisse testaris. Unde animis exsultantibus ad universalis Ecclesiæ quietem, Christo Deo nostro pro salute primum fidelissimi principis supplicamus, cui pro devotione, qua cunctos autem venit sacerdotes, pietas hæc divina conce-

dit, quæ nos liberos pro populis Christianis a quo omnipotentiam cælestem præstat interpretes. Sicut ergo in reditu fratris et coepiscopi nostri Timothei gratulamur, ita eum commovente dilectione tua cupimus irreprehensibilem reperiri: quia meministi hoc, eum jamdudum fidelis præsulis non habuisse constantiam, quando ei, ut damnati Dioscori nomen inter altaria recitaretur, extortum est. Data tertio idus Martii (*anno Chr. 478*), Illo viro clarissimo consule.

EPISTOLA X.

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM IMPERATOREM.

Gratias agit Timotheum Alexandriæ Ecclesiæ restitutum, eumque rogat ut Petrum ejusdem Ecclesiæ perturbatorem expelli jubeat.

Simplicius episcopus Zenoni Augusto.

Per Petrum virum spectabilem comitem Pæcidiæ nobilissimæ feminæ olim divinorum exultatione mixterum, triumphalis in Domino regni vestri gloria dilatatur, cum universalis Ecclesiæ gaudio mediocritatis meæ litteras obtulisse meminimus; nec inter universos catholicæ fidei sacerdotes opera Domini nostri vel solus potui tacere, vel primus: quia secundum beatum Paulum apostolum (*II Cor. xii*), Ecclesiarum omnium curam sustinens, mihi summam gaudi de reddita pro clementia vestra earum quiete specialiter vindicavi, quod vos Divinitatis auxilio, dejectis religionis et regni hostibus, meruerimus habere victores, et in uno eodemque proventu, Christo in nobis ubique vincente, et cultus veræ fidei, et status est reparatus imperii: quod utrumque ideo fuerat (diabolo se ad tempus interserente) turbatum, ut alterutrius adversariis dissipatis, præconia ferent majora vincentis; unde tam præclaræ fructum virtutis adeptus cum lætitia universalis Ecclesiæ nunc quoque: in cessatione facio; tacere non possum gratias sine dubio perennes quod antiquæ veræque fidei in fratre et coepiscopo meo Timotheo Alexandriam Ecclesiam reddidistis, cujus ad me nuper litteræ commoentes, expulsa profanitate Eutychetis atque Dioscori damnatorum, ad regendos orthodoxos beati Petri et evangelistæ Marci sedem (quod ante compertum est) se recepisse commemoravit; incitans nos volentes, ut hæc ipsa pietatis vestris sensibus referremus. Ut ergo tranquillitas vestri perpetua et fixa sit regni, quietem quam cunctis in memorata Ecclesia præstitistis, pervigili protectione custodite: et quod juvante vos Domino pro innocentiū fecistis salute animarum, religiosiore studio et diligentia attentiore protegite: quia non minoris est gloriæ quod condideris servare quam concedere [*condere*]; et omnibus est probatum, tantum vobis divini favoris impensum, quantum Christianæ religioni a vestra pietate est sedulitatis exhibitum. Et quamvis in omni parte regni sui profutura divina cultui providentia vestra non desisteret curis publicis tranquillitatem Ecclesiæ præferre, precor tamen ut quod per nos serio postulat, imo quod ipsi specialius supplicamus, Petrum Alexandriam

Ecclesiæ pervasorem, et ob hoc jure damnatum, quia moliri quædam latens in Alexandria (sicut ad nos scriptum est) civitate contra hæc quæ a vobis sunt statuta, memoratur, ad exteriora transferri piissima præceptione jubeatis, ne aliquos modicæ fidei (quod facere perhibetur) inficiat, et ad perversitatis suæ instrumenta traducat. Longe sint ab innocentibus pernicioosa contagia, ut per vos intra Domini gregis ovile sit sinceritas, quam sola tenere potest imperialis auctoritas.

EPISTOLA XI.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Scribit Timotheum Alexandriæ catholicum episcopum a se veniam petiisse, quod Dioscori nomen inter altaria timore ductus recitasset, et se ad imperatorem litteras dedisse ut Petrum dictæ Ecclesiæ perturbatorem procul arceat.

Simplicius episcopus Acacio Constantino, olitano episcopo.

Quantos et quam uberes fructus constantiæ fidei, et devotarum circa religionem catholicam mentium semper habeat fortitudo, labor tuæ dilectionis et eorum qui pariter repente diabolo jandudum turbantur, ostendit. Nam cum Christi inimicus et regni Christiani semper anam mox casurus invaderet, atque impia persecutione fideles Domini plebemque concuteret, oratione atque vigiliis sacrilega tentamenti superavit, et se victoria cœlestis eo usque porrexit, ut regressu religiosissimi principis, Ecclesiæ quoque Alexandrinæ catholicis redderetur antistes, de quo mox cum exultatione divinæ gratiæ gaudia nostra contulimus, et mutuis nos litteris fecimus gratulari. Et licet lætitiæ p̄suis nunquam sui defuerit plenitudo, tamen frater et coepiscopus noster Timotheus persecutione probabilior factus, pristini non inmemor instituti per fratrem et coepiscopum Isalam, et filios nostros Nilum presbyterum, et Martyrium diaconum Alexandriæ Ecclesiæ solemnia scripta direxit, quibus et illud quod ante perterritus de Dioscori nomine fecerat, se destruxisse memoravit, et remissionem ipsius erroris expetiit, nosque de quiete fecit Ecclesiæ gratulari, expertus erga se quantum nobiscum tua caritas videt, quod in eo tunc reprehendimus non inultum et reconciliatum sibi, nunc divinæ miserationis affectum, frater carissime, memoratis in urbe, quæ mox venerant, constitutis occasionem filii nostri Petri, viri spectabilis comitis, quasi ex sententia proficiscentis amplexi, tam nostro proposito, quam petitione fratris et coepiscopi nostri Timothei, legatorumque ipsius precibus, id ipsum ad tuam volumus pervenire notitiam, ut etiam nunc communium feres particeps gaudiorum, et in prædictæ Ecclesiæ tranquillitate (quemadmodum diximus) laboris tui nobiscum carperes fructum, et christianissimo et clementissimo principi nostras litteras offerens, super hæc etiam re, ut et ipse quoque devotionis et fidei propriæ donis, se Deo protegente, lætetur, atque insistente caritate tua acrioribus studiis catholicæ religionis salutaria scripta mittendo munire dignetur Ecclesias, ne (sicut experti

sumus) in aliqua religione [forte regione] antiquus ille serpens toties excisi capitis virus effundat, et inficiendi aliquos occasionem (quod absit) rursus inveniat, provida præceptorum suæ pietatis ordinatione disponat religiosis, et sicut evidentiùs approbavit Deo, se commendantibus legibus sanciat, ne vel in tenebris delitescant, et improvisi ambulantes in luce percussant, et his quos in fide pauperes esse repererint (quod propheta testatur) insidietur ut rapiat. Petrum maxime, qui nonnullarum domorum, sique similium latebris confoveatur; et quem zelo fidei ab episcopatu constituit suboveri, in exteriores terras abjici, sicut et nos pietati ejus scripsimus, ad ecclesiasticam pacem speciali præceptione decernat: quia rursus asseritur aliqua contra dispositionem fidei ipsius sine cessatione moliri. Quia igitur hæc opportunitate peritoris fidissimi nos oportuit indicare, et specialius admonere, hortamur ut cum internuntius remeare cœperit, vel si qua forsitan altera occasio reperietur, quamprimum nos facias certiores, et curam nostram sublevare deproperes. Ut autem perfecto gaudio gauderemus, idem frater et coepiscopus noster Timotheus exemplum libelli satisfactionis eorum quos a catholicæ fidei veritate Timotheus et Petrus utriusque damnati, damnationis terrore traduxerant, veniam postulantes, ad nos pariter destinavit, sacerdotali pietate lapsis subvenire desiderans: quod divinæ miserationis intuitu, quæ neminem vult perire, refutabile non putamus.

EPISTOLA XIII.

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM IMPERATOREM.

Hortatur ut Timotheum Alexandriæ Ecclesiæ sua opera restitutum protegat, et ut Petrum ejusdem Ecclesiæ perturbatorem longius expelli jubeat.

Simplicius episcopus Zenoni Augusto.

Proxime quidem cum ad Urbem frater et coepiscopus mediocritatis meæ Timotheus Alexandriæ urbis antistes novato more misisset, victoriam vestræ fidei in ejus restitutione cognov. Pietate enim vestra fulta Divinitatis auxilio, et imperii tranquillitas, et catholicæ religionis splendorem suum, scandalorum nube discussa, recepit integritas: de quo me gratias post Deum clementiæ vestræ egisse reminiscor, et nunc quoque cultum vestro regno debitum silere non potui, ne quodammodo viderer ingratus, si vobis qualibet opportunitate vel imperii vel Ecclesiarum laudare desisterem tot triumphos. Exhibens ergo debitiæ venerationis officium, precor ut studiosius circa universos rectæ fidei sacerdotes, et maxime circa Alexandrinum episcopum, cujus certaminis et testes fuistis et iudices, protectiois impendatis auxilium, et decernatis piissimis constitutis Petrum sedis ipsius pervasorem (cui nec in diaconatu suus potuit ordo constare) longius a tam præclara civitate relegari, ne infirmiores [forte infirmioris] fidei aliquos forte seducat, et in eadem Ecclesia (quod absit) quæ sospitibus scandala rursus exagitet. Probastis in corpore illum vobis dexteræ suæ dedisse præsidium, qui ad totius orbis gaudium, et in Ecclesia universalis ex-

sultationem in vestra clementia Romanum servat A
imperium. Data x kalendas Novembris (anno Chr.
478), Viro clarissimo consule.

¹ EPISTOLA XIII.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Eadem quæ in superiori epistola.

Simplicius episcopus, Acacio episcopo Constantino-

politano.

Proxime quidem dilectioni tuæ, petentibus his qui
ad nos a fratre et coepiscopo nostro Timotheo Ale-
xandrinæ Ecclesiæ antistite directi fuerant, commune
gaudium litteris indicavi, et de fructu piissimi ope-
ris, quod catholicus memoratæ Ecclesiæ sacerdos
est restitutus, pariter nos gaudere memoravi : quod
nunc quoque significare properavimus, ut agnosceres
gaudia silentium non amare. Unde semper exultans,
et orationum communium cupiens vota sociari, hor-
tor, frater carissime, ut rebus per clementissimum
et Christianissimum principem Deo auctore compo-
sitis, diligentia sollicitudo non desit : sed Petrus ab
indebito sibi honore dejectus, in Alexandria regione
non sinatur habitare, sed procul extra terminos pa-
triæ, sicut etiam nos poposcimus, frequenti eum
postules suggesti ne relegari ; ne quos imperitorum
pravitatis suæ persuasione seducat, et a catholice
tramite veritatis avertat. Quidquid autem de religio-
sissimo impetrabis imperio, cura tuæ dilectionis ad
meam notitiam faciat pervenire, et nos actuum ad
custodiam evangelicæ doctrinæ pertinentium det
esse consortes. Data xvi kalendas Novembris (anno
Chr. 478), Illo viro clarissimo consule.

EPISTOLA XIV.

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM IMPERATOREM.

*Laudat imperatoris sollicitudinem in his puniendis qui
Antiochiæ in episcoporum cædes conspiraverunt. Do-
let suam ad Acacium litteras executioni non fuisse
mandatas, et Antiochenæ Ecclesiæ antistitis elatio-
nem, Nicæni concilii non observato decreto, factam
approbat.*

Simplicius episcopus, Zenoni Augusto.

De Ecclesia Antiochena venerandos mihi semper
vestræ pietatis apices gavisus accepi, quibus inge-
nito vobis studio catholice religionis post defensionem
fidei, quæ vos servat ac custodit, impietatis au-
daciam et facinora apud Antiochiam perpetrata coer-
cita reperimus. Exultantes vobis inesse animum
fidelissimi sacerdotis et principis, ut imperialis au-
toritas et juncta Christianæ devotioni acceptabilior
Deo fieret, et appareret integritas, cum hi qui in
episcoporum necesse sacrilega cæde versati sunt, di-

¹ Timotheus Alexandrinus episcopus in sedem
restitutus tres hosce legatos, Iam episcopum, Ni-
lum presbyterum et Martyrium diaconum, ex more
antiquo ad Romanum pontificem ablegavit, veniam
rogans delicti sui illius quo, gladii Eutychianorum
coactus, contra constitutiones Leonis papæ, nomen
Dioscori apud altare recitavit. Et quanquam id moni-
tus fecisset, non leve tamen facinus illud in tanto
pontifice videri poterat. Insuper eadem legatione no-
tum fecit Petrum Mogum Alexandrinæ sedis inva-
sorom, qui fugam captasse videbatur, in civitate lati-

gnis jubentur perire suppliciis : in quo et quieti
Ecclesiæ et vestro consuletis imperio, quia vindicata
Dei contumelia ulciscens est gratiæ, et conciliatur
his divini favoris auxilium, quorum cura sacrilegium
non reliquerit impunitum. Sed ut loquar fiducialiter
principi Christiano, si præteritarum litterarum quas
de Petri aliorumque nomine jamdudum ad fratrem et
coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo
teneretur, ad hoc non potuit pervenire ; quod iure
nunc meruit vindicare. Mandaveram namque ut facta
suggestione pietati vestræ, prædictus, ut et cæteri
qui per occasionem tyrannicæ dominationis invase-
rant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur
imperii, ne pestiferis sensibus quibusque simplici-
oribus ore sacrilego virus infunderent, et verbis im-
piis contra fidem orthodoxam innocentiores animas
sauciarent ; quod tum apparet, cum minus ista cu-
rantur, et levia esse creduntur ; actum est, ut (quem-
admodum perhibetis) inter altaria, non jam plebs
persuasionibus eorum, sed ipsi quoque præsules et
prædicatores fidei perirent funestis gladiis sacerdo-
tes. Unde si quæ aliæ reliquiæ sub vestro reperuntur
imperio, eas vel nunc in exteriores terras jubete
propelli, ne qua deinceps in eo sit necessitas et causa
supplicii ; quia melius est aditum obtruxisse quam
pœnam exegisse peccati. Et quoniam seditiones An-
tiochenas religiosissimo proposito sedandas non ali-
ter existimastis, nisi præter præjudicium venerandi
illius concilii Nicæni apud Constantinopolim iisdem
petentibus ordinaretur antistes, quod in ejus tantum-
modo persona sic memorastis assumptum, ut deinceps
secundum definitiones Patrum Orientali synodo
creatio Antiocheni pontificis reservetur, nec haberi
loco vultis injuriæ, quod dissensionis gratia factum
est auferendæ. Tenet hanc pietatis vestræ beatus
Petrus apostolus sponsonem, et Christianissimi fide-
lissimique principis mentem in hæc verba jurass,
quod posthac in Antiochena urbe veteri more ser-
vato a comprovincialibus suis episcopis ordinetur, ne
quod nunc frater et coepiscopus meus Acacius vobis
est jubentibus exsecutus, in usum posteritatis veniat
et statuta Patrum, quæ præcipue præstastis illæsa,
confundat. Unde quæ a vobis amore quietis sancte
et religiose sunt ordinata, reprehendere non possumus,
ne status Antiochenæ Ecclesiæ sub nostra dubita-
tione videatur ambiguus, præcipue cum is qui legitur
ordinatus, testimonio clementiæ vestræ, et tanta sit
prædicatione subnixus, ut in eo præter horum vul-
nerum dolorem posito possimus et Ecclesiæ quæ
illum meruit, gloriari. Hæc repensis sermonibus et

tare, et secreto rem agere, seducentem multos, et
cladem illius Ecclesiæ graviter procurare ; adeoque
necessarium videri ut ad hæc pericula tollenda, longius
in exsilium pelleretur. His acceptis scribit imperatori
et Acacio episcopo Simplicius papa, petens
hoc sedulo curari ut quamprimum homo scelestus
longius in exsilium detrudatur : ideo in primis, quod
episcopum Alexandriae ageret, quem necdum diaconum
ordinatum esse constaret. Vide Baronium
anno 478, num. 9 et sequentibus. Sev. Binius.

enerationis officio respondere curavi, ut tantas hæreticorum fraudes et facinora divinis et sæcularibus legibus persequenda, quæ sæpius probatis esse tam noxia, de memoria et conversatione hominum jubeatis auferri, quorum impietatis nulla, quantum videtis, potest auctoritate compesci. Data x kalendas Julias (anno Chr. 479) post consulatum Illi viri clarissimi.

EPISTOLA XV.

SIMPLICII PAPÆ AD ACACIUM.

Eadem quæ et in superiori.

Simplicii episcopus Acacio episcopo Constantino-politano.

Clementissimi principis litteris, tuæque dilectionis, de sacrilega et funestissima cæde, quæ apud Antiochiam facta est, sauciatus et nimium affectus mœrore, respondeo, astruens, si quæ jamdudum de Petro et aliis complicitibus eorum scripseram, et ut pietati ejus cum cæteris, qui aderant, fratribus suggerere postularam, ut optaverat, ordinatum fuisset, hæreticorum temeritas ad tantum facinus non veniret; ne [forte nec] aliqui. necessitatis existeret, ut non aliter prædictæ subveniretur Ecclesie, nisi ut aliquid de jure ejus curatio ipsa minueret. Quamvis enim profecerit ad quietem, quod Christianissimi principis jussione, vel sine præjudicio canonum a tua caritate fuerit Antiochenus episcopus ordinatus: tamen non est sine invidia factum, cujus cavendum deinceps etiam ille testatur, qui præcepit, exemplum. In quo pietatis ejus gratias dignum est nos referre: quoniam ita gloriæ suæ moderatus est potestatem, ut fidelissima devotione Patrum regalis submittere quæ juberet, nec in auctoritatem recipi quod sequenti constituit ætate prohiberi; ut scilicet in hac tantummodo persona, quam jussu ejus et studio quietis Antiochensibus, non tua usurpatione, antistitem consecrasti, quod factum est necessitate, sufficeret. In quo tuæ dile-

¹ Auctore et impulsore Petro Cnaphæo, quem Zeno imperator ab ipso throno dejectum, in Antiochena Ecclesia nimis inconsulte degere versarique permisit, Eutychiani ibidem novas turbationes eruentes in seditiones vicissim concitarunt. Nam cum Stephanus, orthodoxus episcopus, una cum suis in magna ecclesia sacram synaxim solemniter celebraret, Petri Cnaphæi omnium hominum perditissimi soboles Eutychiani, confecto agmine, exertis gladiis furentes ingressi, in Dei sacerdotes sævientes, eosdem sævissime trucidarunt, sanctissimumque ipsum antistitem Stephanum, in quem potissimum majore odio æstuabant, et ira incensi corripiebant ad necem, usque atrocissimis tormentis confecerunt. De quo ex Joanne Rhetore suorum temporum accuratissimo scriptore Evagrius lib. III, cap. 10, hæc scribit: *Petro Ecclesie Antiochenæ exturbato, Stephanus illius sedem cepit, quam triennio in hunc usque annum tenuit. Hunc, subdit, Antiocheni calamis ad similitudinem hastarum præcutis, ut scribit Joannes Rhetor, confecerunt. Corpus ejusdem in Orontem amnem projectum fuisse, ex eodem Joanne scribit Nicephorus lib. XV, cap. 18. Postquam vero Zeno imperator, missis Antiochiam militibus ultoribus, de sacrilegis homicidis debitas pœnas sumpsisset, jussit ut Antiochenus futurus episcopus Constantino-politi eligeretur; idque ideo ut paci et quieti ejus civitatis prospiceret: timebatur enim obducta cicatrix in ulcus vicissim eruptura, si*

ationis non irrationalilem cognoscimus fuisse famulatum: quia Ecclesiarum jura respiciens, diu te non immerito suspendisse testaris, ne videreris ambire quod tanto principi, et in tam gravi causa non poteras abnegare. Quapropter, frater carissime, institutorum veterum, quæ in te sunt probata, non immemor, sicut veniale judicare non pervides quod tibi certum est imperatum, ita ipse dans honorem patribus, labora ne necessitas sit ulla faciendi quod optas nunc satisfactione purgari.

OBSERVATIO P. ANTONII PAGI.

Ad an. Christi 479, num. 2 et seqq.

Hæ duæ proxime allatæ epistolæ Baronio omnibusque suasere Stephanum seniore episcopum Antiochenum, anno 479, ab hæreticis interfectum fuisse, et in ejus locum imperatoris jussu Stephanum juniorem Constantino-politi ab Acacio ordinatum. Verum vulgaris hæc opinio falsa est, et in subscriptione prioris epistolæ Simplicii papæ ad Zenonem loco, post consulatum Illi V. C. legendum est, post consulatum Placidi V. C., ideoque ea epistola data anno 482, cum Placidius an. 481 consulatum gesserit. De fide enim prioribus nominis Placidi litteris facile fuit librario errare, et loco Placidi legere Illi; eo magis quo epistolæ 12 et 13 quæ eam præcedunt, data sunt Illo V. C. consule, anno sc. 475. Hæ duæ igitur epistolæ Simplicii, in quibus mentio de cæde episcopi Antiocheni, ejus nomine suppresso, pertinent ad an. 482, eæque non de Stephano seniori, sed de Stephano juniore intelligendæ. Hic enim ab hæreticis interfectus, et neuter ab Acacio ordinatus, sed Callendio, qui Stephano juniore successit, ut ad an. 482 monstrabo. Quod vero ex Baronio ait Binius: novo et inusitato exemplo episcopum Antiochenum Constantino-politi ordinatum fuisse, corrumpit ex iis quæ ad an. 449 diximus. Ibi enim ostendimus Maximum ep. Antiochenum Constantino-politi ab Anatolio consecratum. In Evagrii verbis a Bino post Baronium relatis illa, quam triennio in hunc usque annum tenuit, neque in editione Christophorsoni, neque in editione Valesii leguntur. Ea igitur errare typographi Baronii verba ab Evagrii textu diverso caractere non distinguuntur: ita edita. Evagrius enim durationem sedis Stephani non memorat, et tamen hic Binius, alique lo-

de antistite deligendo Antiochiæ conitilla haberentur. Electus est Constantino-politi Stephanus junior. Sed cum id præter regulas e clestiasicas et antiquam Antiochenæ Ecclesie consuetudinem accidisset, utpote quæ non nisi in concilio omnium Syriæ episcoporum Antiochenum episcopum ordinare sole-ret, Zeno imperator litteras ad pontificem scripsit, quibus ea quæ gesta erant a Romano pontifice rata haberentur. Pontifex respondit se factam ordinationem libenter ratam habiturum, modo exemplum hoc extraordinarium posteris nihil præjudicii afferat, idque imperator juramento promittat. Ita novo et pror-us inaudito exemplo contigit, ut qui a totius Syriæ episcopis ordinari sole-ret antistes Antiochenus, agente imperatore, et ratum habente pontifice Romano, Stephanus junior ab Acacio Constantino-politano episcopo ordinatus fuerit. Accidit etiam hac occasione, quod sicut latens humor malus, cum a natura in cutem transmittitur, levi conficatione pruritus mordacior excitatur; ita plane ambitio primatus quæ in Acacio hactenus latuit, hoc facto magis magisque incensa, appetitum primatus illi vehementiorem ingessit, usque adeo ut famis, seu potius explendæ rabiei causa, custodita canonum claustra ruperit, et vincula catholicæ communionis fregerit, et se suosque posteros præcipites dederit, ut infra suo loco dicemus. Vide Baronium anno 479, num. 1 et 2. SEV. BINIUS.

cum illum integrum Evagrio ascribunt, quod monendum duxi, ne in posterum locus ille lucum faciat. (Lege Pagium ad an. Christi 482, num. 3 et seqq. ubi plura de his Simplicii epistolis, de cæde Stephani non senioris, sed junioris; et de solo Calendione ab Acacio Constantinopoli ordinato.)

† EPISTOLA XVI.

SIMPLICII PAPÆ AD EUMDEM.

Calendionis Antiocheni episcopi electionem confirmat.

Simplicius episcopus Acacio episcopo Constantinopolitano.

Antiocheni exordium sacerdotis qua ratione fuerit serius indicatum, quamvis minime nos latere poterit, tamen et ipse vel synodus ipsius indicavit. Quod sicut non optavimus fieri, ita faciles excusationi, quam necessitas fecit, existimus: quia quod voluntarium non est vocari non potest in reatum. Et ideo pro fratrem et coepiscopum nostrum Anastasium, qui ex prædicta regione directus est, litteris quoque tuæ dilectionis acceptis, alterni vicissitudinem sermonis tuæ reddidimus charitati, necessario fratris et coepiscopi nostri Calendionis sacerdotium gremio apostolicæ sedis amplexi, in consortium nostrum per gratiam Christi Dei nostri tantæ urbis antistitem collegii unione numeramus. Miramur autem nihil nos de statu Antiochenæ Ecclesiæ te instruente didicisse, quem nunc ita habere se comperimus, ut improbi per occasionem obitus sanctæ memoriæ Timothei eandem Ecclesiam conentur habere captivam. Unde agendum est dilectioni tuæ cum clementissimo principe, ne convellatur sub ejus imperio, quod tyranni temporibus potuit obtineri. Data idibus Julii [anno Chr. 482], Severino viro clarissimo consule.

† EPISTOLA XVII.

SIMPLICII PAPÆ AD EUMDEM.

Conqueritur una cum imperatoris litteris ab eo litteras non accepisse, et imperatorem, Petrum hæreticum in Alexandria episcopum petere, dum ipse paratus esset

† Anno Redemptoris nostri 482, sub consulatu Severini, Stephanus junior Antiochenus episcopus tertio anno sedis suæ ex hac vita migravit: collectaque ibidem synodo vicinorum episcoporum, electus est in ejus locum Calendion episcopus, qui, ut testatur Evagrius lib. III, capite 10, omnes se convenientes induxit ut tum hæretico Timotheo, tum litteris Basilisci generatim ad omnes scriptis, anathema dicerent: quique Zenonis permissu, magni illius Eustathii Antiocheni episcopi, de quo in notis Nicæni concilii supra egimus, sacras reliquias Antiochiam transtulit. Ad hunc in sede Antiochena confirmandum esse missum Anastasium episcopum, eumque Calendionis electi confirmationem ab apostolica sede impetrasse Semplicius papa Acacio Constantinopolitano renuntiat. Quid post hæc Acacio? Calendionem criminis læsæ majestatis reum, a quo episcopatu indignum esse denuntiat; tum quod factiosus quibusdam, ut ait Evagrius, contra Zenonem adhæsi-set; tum etiam quod nomen ejusdem Zenonis et diptychis absulisset. Gelasius epist. 11 ad Dardanios. Ita qui confessorem Eustathium in nomine confessoris recepit, sustinendo exsilium confessionis gloriam est consecutus. Post mortem Calendionem, subdit Evagrius cap. 16 prædicti libri, Petrus Fullo cognomento Cnaphæus, qui ante Calendionem et Stephanum episcopus fuit Antiochiæ, perperam sedem recuperavit: eaque per vim et doluum

A Joannem confirmare: demum precatur ut imperatorem moneat, ne hæretico jam damnato favere velit.

Simplicius episcopus Acacio episcopo Constantinopolitano.

Miramur pariter et dolemus, ita in tuæ dilectionis animo dissimulatam lacerare [latitare] curam caritatis et fidei, ut cum christianissimus imperator pietatis et religionis instinctu affandi me, et de causis ecclesiasticis constellendi, fideles atque solertes interuentios destinaret, ipse et alterne gratiæ et vigilantia pastoralis oblitus, nec alloqui nos volueris, nec de his quæ ad catholicæ veritatis custodiam pertinebant duxeris instruendos: atque ideo, frater carissime, quæ non immerito cernis libera affectione culpari, potiore diligentia repensando, cognosce proinde delegatum tibi munus impendens, sensus tuos prudenter attolle, et pro tuendis Chalcedonensis synodi constitutis vehementer invigila, ne per negligentiam desidiamque nostram subrepatur gregibus Domini lethale dispendium [Al. *suspensum*]. Nuper ab Ægyptia synodo, quæ et numero plurima, et fidei catholicæ esset communiione suffulta, atque ab ipso omni prope modum clero Alexandrinæ sedis ad nos ex more relatio missa patefecit, sanctæ memoriæ fratrem quemdam [quondam] et coepiscopum nostrum obiisse Timotheum, inque ejus vicem consona fidelium voluntate Joannem, cui ad sacerdotium constare crederentur omnia, subrogatum, ut nihil omnino restare videbatur, nisi ut Deo nostro gratias agentibus nobis atque gaudentibus, ut sine strepitu, quod catholicis in defuncti ministerium successisset antistes, apostolicæ quoque moderationis assensu votivam sumeret firmitatem: cum ecce secundum consuetudinem militalia disponenti tranquillissimi principis scripta sunt reddita, quibus memoratum tanquam perjuri reum, quod fraternitati quoque tuæ non esse diceretur incognitum, sacerdotio perhiberet indignum. Illico retraxi pedem, et meam revocavi super ejus confirma-

vicissim occupata, Theopaschitarum hæresim sæpe damnatam palam non tantum promulgavit, sed ipsi etiam sanctissimæ Trinitati in trisagio hymno tantum ascripsit, verbo et opere docens, non unam tantum personam, sed totam sacrosanctam Trinitatem passam esse. Unde quam vehementer Orientalis Ecclesiæ turbata fuerit infra dicitur. Vide Baronium anno 482, num. 2, 3. Sev. BINIUS.

D Timotheus Alexandrinus episcopus catholicus anno 492 diem obiit, cum sedisset annos 23. Liberatus cap. 16. Ab episcopis Ægypti in unum coeuntibus communi consensu Joannes homo orthodoxus in locum ejusdem subrogatus fuit. Mi-sa est legatio quæ electionis confirmationem peteret. Hujus legationis relatu cum statum Antiochenæ Ecclesiæ pontifex cognovisset, eumque Acacii subdole et malitiose subticisset, sequentem illi epistolam 17 scripsit, qua eum non immerito redarguit quod de rebus tanti momenti nihil scrip-isset, cum ex credito sibi vicari præfecturæ sedis apostolicæ officio illud facere debuisset.

† Qua occasione hæc epistola scripta sit dixi supra in notis epistolæ decimæ sextæ verbis sanctæ memoriæ Timothei. Subrogatum in locum Timothei Joannem Zeno imperator impulsu Acacii episcopum amovit, eique nefandum illum Petrum Moggum ante dejectum hæreticum substituit, eo prætextu quod

tione sententiam, ne quid contra tantum ac tale testimonium præpropere fecisse judicaret. Sed illud me non mediocriter fecit attonitum, quod iisdem litteris suis Petrum, qui hæreticorum socius dudum existisse probetur et princeps, quod conscientiam dilectionis tuæ meminimus non latere, instructionesque ipsas quibus fuerit confutatus, nosse confidimus, quemque etiam dubium non sit adhuc extra communionem durare catholicam, sæpeque nos de eodem ex illa urbe pellendo scripsisse sit certum, ad præfatæ Ecclesiæ regimen existimet provehendum: cumque promittat rectæ fidei definitionibus convenire, a cuius utique (sicut superius dixi) consortio tam degit extraneus, quam ab ejus communione discretus est, ad quam si nunc redire contendit, nisi per satisfactionem Christianis regulis competentem non potest introire, ac perinde [proinde] non ad fastigium sacerdotalis dignitatis accedere; sed medelæ, quæ post pœnitentiam præstanda est, consequenter aptari animæ suæ cupiens reconciliatus auxilium, non gradum summi honoris affectans, qui diu convincitur fuisse perversus, ne per speciem remeantis non remedium sinceræ salvationis inquirat, sed facultatem propagandæ pravitatis inveniat. Quo facto non hunc magis ab errore detrahimus, quam perniciem fidelibus irrogamus, eoque modo Chalcedonensis synodi statuta violantes, aditum sæva copulatione grassandi in Ecclesiam lupis rapacibus aperimus. Denique ab eisdem ipsis, cum quibus olim a catholica participatione divisus est, pontifex dicitur postulari: ut satis evidenter appareat non eos rectam fidem velle, sed in præsulè proprio nefandi dogmatis quærere potestatem; neque inter ipsos et veraciter sentientes pax inde possit sæda generari, unde hæreticarum mentium crescit funesta damnatio, et catholicorum succedit miseranda captivitas. Tantis igitur malis atque periculis pro sacerdotii qualitate, et catholicæ prædicationis intuitu, ut qua potes ratione sapienter obsistas, maximis undique rebus astringeris: nec dilectioni tuæ fas est id sepius operari, quod ad animæ tuæ causam, honoris æstimationisque respectum non dubitas pertinere. Opportunitatibus ergo repertis, clementissimi principis voluntatem incessabiliter pro fide catholica supplicando, et ab his sedulo revocare quæ nociva sunt dogmati Christiano, et secundum hæc quæ mandamus, informare crebro, inque eam partem quæ amica sit veritati, potius instare non desinas, et (ut sanctum Timotheum venerandus apostolus Paulus instituit) opportune, importune, obsecrando, insinuando exponendoque nullatenus allegare cessabis, et nobis

perjurus esset Joannes: utpote qui jurasset non futurum ut pateretur se aliquando in Alexandria episcopum eligi. Vide Baronium anno 482, num. 11 et 12. Sev. Binius.

¹ Epistola Simplicii papæ qua respondet Zenoni imperatori petenti Alexandrinæ Ecclesiæ ex nece Timotheo illata vacanti præfici Petrum Moggum, rejecto Joanne quem sibi Alexandria Ecclesia elegerat, epistola hæc, inquam, lucusque latuit eruditos,

A subinde quæ gerantur, quæve gerenda sint, veraciter indicare, ut creditorum tibi met dispensatione dominica talentorum in hac multiplicatione fidelis servus ostendaris, si non tantum in Ecclesia cui præses, sed ubicunque potueris, pro unitate catholica et pro paternis definitionibus suadere non renuas. Data idibus Julii (anno Chr. 482), Severino viro clarissimo consule.

² FRAGMENTUM EPISTOLÆ

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM.

Incipit epistola sanctæ memoriæ Simplicii papæ ad Zenonem imperatorem.

Inter cætera et ad locum.

Sed jam veniamus ad eos quorum unum a pontificio Alexandrinæ Ecclesiæ secludendum, alterum huipræficiendum tranquillitatis tuæ scripta pronuntiant, ac primo, si placet persona Petri, meritum expendamus. Nimirum hic est complex parricidæ [forte parricidii] Timothei, et exilio sempiterno vestra quoque jussione dignissimus. Illic contra veritatem militantium socius semper, et doctor. Hic, de quo Alexandrina urbe pellendo sæpe me litteris rogasse non dubium est; qui si esset rectæ fidei, in catholica utique communione mansisset. Quod si ad eam nuper emendandus accedit hoc ipsum diu retenti confutatur erroris, quam tamen emendationem si vel nunc sincera mente perquireret, satisfactionem consequenter afferret: non expetit [forte exspectat] dignitatem, qui post pœnitentiam indulgentia dignus est, non honore. Absit ut ejus saluti si respicit, invidiam; complector, hortor et gaudeo, gloriosissime imperator; sed diu pravitatis vulnere sauciato medicinæ venia competit, non potestatis. Tunc enim religionis poterit nuncupari, si perversitate damnata ad sanam fidem remeare prælegerit. Alioquin manifestus est eum non curationem proprii desiderare languoris, sed ambire fastigium, quo perfidiæ suæ viris miseris animantibus confidentius licentiusque diffundat, et de superiore loco multo violentius inservitutum catholicam redigat libertatem. Quæso deinde qui ejus propectui suffragentur, et eos audio esse archimandritas, et monachos, vel si qui sunt alii qui sese a communione catholica separaverunt. Horum ergo testimonium comprobandum est, quorum admittenda persona, quibus sanæ fidei et conscientiæ causa non suppetit, et qui cum eundem [eodem] pari tenentur errore. *Finis.*

quamvis de petitione hac a Zenone facta moniti fuerunt ex e, istola Simplicii ad Acacium. Hanc vero, quamvis non integram, dedit nobis insperato vetustissimus cod. Frisingensis, quem in usum hujus editionis consuluit P. Frobenius Forster Benedictinus prior et bibliothecarius S. Emmerami Ratisbonæ. Ex hac vero nihil discimus supra id quod jam innotuerat, Simplicium scilicet obsequi imperatori recusasse. JOAN. DOM. MANSI.

EPISTOLA XVIII.

SIMPLICII AD EUMDEM.

Mirari se ait Acacium de Alexandrinæ Ecclesiæ vexationibus nequaquam se monuisse; hortatur autem ut imperatori insinuet ut eidem Ecclesiæ pax optata reddatur.

Dilectissimo fratri Acacio Simplicius.

Cogitationum feriis non habemus: nec enim quiescere nos causa permittit, quam si relinquamus, apud Christum Dominum nostrum, cujus interest, excusabiles [forte *ineexcusabiles*] sumus. Et mirum est dilectionem tuam tot emensis temporibus, et tot opportunitatibus inde venientibus, nil nos de Alexandrina Ecclesia, quæ tam graviter quatitur, instruere voluisse; cum monere te nec increpatio nostra destiterit, ut participata sollicitudine, litteras meas apud Christianissimum et clementissimum principem presentibus tuæ dilectionis prosequeris alloquiis, et instituti veteris memor, in orthodoxorum defensionem nobiscum sic semper incumberes, ne quisquam nostrum, Christiana plebe percunte, reatum deditiois incurrat, et mercenarius potius videatur esse quam pastor. Unde hortamur dilectionem tuam ut opportune atque importune piis auribus insinuare non desinat, quatenus remotis scandalis quæ in Alexandrinam Ecclesiam recidivis ausibus irruerunt, pax optata reddatur, et celeriter vigilantia tuæ profectus, posthabitis difficultatibus, inducatur. Data octavo idus Novembris, Severino consule, *directa per Restitutum.*

EPISTOLA

SIMPLICII AD EUMDEM.

A Luca Holsteinio Romæ edita.

Dilectissimo fratri Acacio Simplicius.

Litteris tuæ dilectionis, quas per filium nostrum Epiphanium diaconum probatæ fidei direxisti, ea quæ strictim religiosissimi viri filii nostri presbyteri, archimandritæ cum monachis vel ante scripserant, latius indicasti, et prolixo quidem volumine, sed sermone necessario retulisti; ut quid vel Constantinopoli, vel in aliis regionibus ab hæreticis gestum diceremus: ac singula quæ contra ecclesiasticas regulas, et contra ipsam catholicam fidem ubicunque commissa sunt, ante nostros oculos collocasti; quatenus videatur quo etiam remedio subveniretur Ecclesiis, quibus vim sub occasione tyrannicæ dominationis, et per absentiam Christianissimi principis perniciosus latro et recidivus invasor Alexandrinæ Ecclesiæ lapsus exsiliis irrogavit. Unde unicum post Deum, qui Ecclesiam et rempublicam consolatione mirabili visitavit, etiamsi hoc fieri minime postulasses, clementissimi imperatoris auxilium duximus implorandum; ut pro omnibus quæ regno ejus Dominus tribuit, ne ulterius in orbe terrarum, quas subditas

¹ Perbreves hasce et aculeatas litteras postremas ad Acacium dedit Simplicius, quibus illum adversus hæreticos ad prælium evocare conatur; sed frustra, utpote qui transfuga factus in castris adversariorum militet, sollicitæque apud imperatorem agat, ut duo

A suo cognoscit imperio, Ecclesiæ Dei ab hæreticorum contagione et pravitate violentur, sed doctrinæ diabolicæ præceptione pietatis ipsius præstentur immunes. Ut ii qui sibi crediderint sacerdotale ministerium damnati hinc præsumptione conferri, promulgata imperiali constitutione etiam a conventu hominum segregandi jubeantur excludi: quatenus his submotis, atque in solitudinis perpetua relegatione damnatis, antistites catholici deceptis vel reddantur Ecclesiis, vel creentur. In quo nec nostræ preces apud religiosissimum principem, nec dilectionis tuæ suggestio, aut tantorum fratrum nostrorum, quos advenisse Constantinopolim reperimus, imploratio sacerdotum, aut supplicatio monachorum laborare poterit. Quin quidquid ad integritatem catholicæ fidei pertinet, in qua Ecclesiarum est constituta securitas regressu pietatis suæ, Domino se ubique prosequente omnium præveniens vota restituit. Et apud mentem Christianissimam facilis est impetrandi gratia, ubi religionis est causa. Sicut ergo litteris nostris, ita tuæ dilectionis, vel omnium fratrum qui se ad documenta fidei suæ Christianissimi principis præsentare conspectui, suggestionis repetendum est, ut Timotheus cum sequacibus suis ad irremediabile dirigatur exsilium. Cum quo Paulus ab Ephesina Ecclesia, et Petrus ab Antiochena civitate depulsus, atque omnes qui ab eo se, vel ab his quos illicite fecerat, æstimant episcopos ordinatos, eadem debent lege percelli. De Antonio autem, qui eorum quos contra Ecclesiam tyrannos miserat, antesignanus existens, sicut scriptum est (*Psal. viii, 3*), inimicus et defensor apparuit. De Joanne quodam Constantinopolitano, qui ab hæreticis Apamenum sacerdotium, quod ei, qui presbyter aliunde fuerat, vel a catholicis sumere non licebat, se hæreticum publicavit, et quod in se perperam factum est improprie retorsit in auctorem; expellens ab Antiochia Petrum pervasorem ipsius, eandem Ecclesiam ipse pervasit, sub anathemate a Christianorum consortio, vel ipsa appellatione removemus: nec unquam his satisfactionis patefaciendus est locus. Quia sicut Judæus inter apostolos, ita isti inter ministros Dei subdola et diabolici spiritus fraude latuerunt. De Christiani quoque populi fide et devotione gaudentes, profectum ejus et multiplicationem Deo jugiter supplicantes expetimus: ut in timore atque amore Domini perseverans, et numero augeri, et cælesti mereatur protectione muniri. In quo maxime gloriamur, et Deo nostro gratulabimur complacere, quia pastoralem respicit fructum, religiosi ovilis augmentum. Diu autem fratres et coepiscopos nostros apud Constantinopolim non convenit demorari: nunc præcipue, cum propter concussionem persecutionis quæ mota fuerat, sollicitæ atque attonitæ sunt in suprascrip-

venati colubri, truculentæ bestia et faces hæreticorum, Cnapheus et Moggus Antiochenæ et Alexandrinæ sedi obtrudantur, legitimi possessores Calcedion et Joannes episcopi inde expellantur. Sev. Binus.

Ecclesiis civitates : ne aliquis dubius rationis et trepidus mentis expectet novi aliquid post Chalcedonense concilium contra definitiones ipsius retractari : quia per universum mundum insolubili observatione retinetur, quod a sacerdotum universitate est constitutum ; et sicut apparuit cœlestis totius ultionis assertione firmatum. Unde divino iudicio reluctatur quisquis ejusdem venerabilis definita concilii post tot divinæ indignationis exempla non sequitur.

OBSERVATIO P. ANTONII PAGI
ad an. Christi 477, num. 12 et 13.

Holstenius in Collectione Romana publicavit epistolam Simplicii papæ ad Acacium Constantinopol. episcopum quæ sine die et consule est, quamque Labbeus tom. IV Concil., pag. 1039, post omnes Simplicii epistolas male collocavit. Cum enim eam scripserit Simplicius, paulo postquam accepit ab Acacio vim, quæ illata fuerat Ecclesiis, sub occasione tyrannicæ dominationis, et per absentiam Christianissimi principis ; et ipso tempore, quo Ælurus adhuc vivebat, quem cum sequacibus suis ad irremediabile exsilium dirigi, a Zenone imp. petendum esse dicit, apparet eam epistolam in futura Collectione conciliorum immediate collocandam esse post epistolam 8 Simplicii ad Zenonem imp. datam viii idus Octob. post consulatum Basilisci et Armati, qua Simplicius gratulatur imperatori de recuperato imperio ; cum post illam in eadem collectione concil. sequatur epistola Acacii ad Simplicium, qua ei Timothei Æluri mortem significat, quæ adhuc Simplicium latebat, cum Epistolam ab Holsenio editam ad Acacium

A scripsit. Ex ea intelligimus Acacium monuisse Simplicium de synodo a se apud Constantinopolim indicta. Ait enim Simplicius : *Unde unicum post Deum, qui Ecclesiam et rempublicam consolatione mirabili visitavit, etiamsi hoc fieri minime postulasses, clementissimi imperatoris auxilium duximus implorandum, ut pro omnibus quæ regno ejus Dominus tribuit, ne ulterius in orbe terrarum, quas subditas suo cognoscit imperio, Ecclesiæ Dei ab hæreticorum contagione et pravitate violentur, sed doctrinæ diabolicæ præceptione pietatis ipsius præstentur immunes. Ut ii qui sibi crediderint sacerdotale ministerium damnati hominis præsumptione conferrî, promulgata imperiali constitutione, etiam a conventu hominum segregati, jubeantur excludi: quatenus his submotis, atque in solitudinis perpetua relegatione damnatis, antistites catholici deceptis vel reddantur Ecclesiis, vel creentur. In quo nec nostræ preces apud religioissimum principem, nec dilectionis tuæ suggestio, aut tantorum fratrum nostrorum, quod advenisse Constantinopolim reperimus, imploratio sacerdotum, aut supplicatio monachorum laborare poterit.*

B Imploraverat autem imperatoris auxilium Simplicius in epistola ad Zenonem viii idus Octob. post consulatum Basilisci et Armati, ideoque Holsteniana epistola prioribus mensibus anni insequentis data. In illa enim, quam an. 477 viii idus Octob. scripsit Simplicius, ait : *Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funes'io, quam ab hæretico pervasore clementiæ vestræ dispositionibus liberatam, catholico et legitimo restitui censeatis antistitiisque etiam, quos temeritate diabolica diversis ordinasse perhibetur, ejectis, relecta si ei subrogari constitutis episcopos, etc.*

ANNO DOMINI CCCLXXIX.

S. LUPUS TRECENSIS

ET

S. EUPHRONIUS EDUENSIS.

NOTITIA

IN SANCTUM LUPUM EPISCOPUM TRECENSEM.

(Ex Bibl. Galland.)

* Sanctus Lupus Tricassinus episcopus, vir plane admirandus, magnam sui nominis celebritatem posteris reliquit, ut ex veterum de eo testimoniis satis intelligimus. Eucherus enim Lugdunensis de solitudine Lirinensi verba faciens (a) : *Hæc, inquit, habuit reverendi nominis Lupum, qui nobis illum ex tribu Benjamin lupum (Paulum apostolum) retulit. Sed unus præ cæteris audiendus Sidonius, qui eundem Lupum compellans, hæc scribit (b) : Tu Pater Patrum et episcopus episcoporum, et alter sæculi tui Jacobus,*

C *de quadam specula caritatis, nec de inferiore Hierusalem, tota Ecclesiæ Dei nostri membra superinspicis : dignus qui omnes consolens infirmos, quique merito ab omnibus consularis. Alibi autem eum vocat (c) facile principem pontificum Gallicanorum, suæ tam professionis magistrum quam dignitatis auctorem. Quin est, inquit (d), primus omnium toto, qua patet, orbe pontificum, cujus prærogativæ subjicitur, cujus censuræ attremitt etiam turba collegii, in cujus gravitatis comparationem ipsa etiam grandævorum corda puerascunt*

(a) Euch. epist. ad Hilar., § 42, Bibl. PP. Lugd. tom. VI, pag. 866 b.

(b) Sidon. lib. vi, epist. 4, pag. 995 b, tom. I

opp. Sirmoud. edit. Paris.

(c) Id. lib. vii, epist. 3, pag. 1041 c, ibid.

(d) Id. lib. vi, epist. 4, pag. 996 b, ibid.